

**670103 คนอยู่เหนือกาลจะต้องชนะปัจจุสมุปบาท พุทธศาสนาตามภูมิ
ราชธานีอโศก**

<https://www.boonniyom.net/53725.html>

ดาวโหลดเอกสารที่

<https://docs.google.com/document/d/1AXYWxa1irF1JOi06cOfUIX3E19xsPq-L/edit?usp=sharing&ouid=101958567431106342434&rtpof=true&sd=true>

ดาวนโหลดเสียงที่

<https://drive.google.com/file/d/1MHbPoG4JG0wgJKQIIUogq2tN4fqB1yBl/view?usp=sharing>

และ

<https://podcasters.spotify.com/pod/show/l88ie790dko/episodes/670103-108-1---1-e2effcu>

ดูวิดีโอได้ที่ <https://youtu.be/BriG2wk5xzk>

สมณะเดินดิน... วันนี้วันพุธที่ 3 มกราคม 2567 วันแรม 7 ค่ำ เดือนอ้าย ปี
เถาะ ที่บวรราชธานีอโศก ปีนี้เป็นปีมะโรง ปีงูใหญ่ แต่เขาเรียกให้สวยงามว่าปี
มังกรทอง ไม่รู้ว่าใครจะเป็นมังกรทองหรือจะเป็นกิ้งกืออยู่ที่กรรม คงไม่ได้อยู่ที่
มะโรงมะเถลิงอย่างที่ว่า ใครจะใช้ชีวิตให้มีคุณค่า

ชาวอโศกปีนี้ถือว่าเป็นปีที่มีนัยยะสำคัญของพวกเรามาก เป็นปีที่เราจะ
เฉลิมฉลอง 90 ปีพ่อครู 30 ปีบ้านราช จะมีกิจกรรมอย่างต่อเนื่องเลย ญาติธรรม
ที่จะสั่งจองตัวเครื่องบินก็คงจองไว้ ปลายเดือนมกราคมจะเทปูนลานสู่บุญต่อ งาน
นี้อาตมาว่าเป็นประโยชน์อย่างมาก ถ้าเราเอาเงินจ้างมันอาจจะเสร็จเรียบร้อยไป
นานแล้ว แต่ถ้าสร้างด้วยมือเรา มันเป็นจิตวิญญาณที่ออกมาผืนนี้ร่วมกันเป็น
งานที่ได้สร้างจิตวิญญาณ บ้านราชเราจะเดินไปได้มีการฉลองอย่างดีด้วยงานที่มี
การร่วมรวมจิตวิญญาณ งานเทปูนสร้างลานสู่บุญจะเป็นสารตั้งต้นให้พวกเราจับ
ทิศทางว่าความเจริญก้าวหน้าของบ้านราชจะเกิดจากการผลิตร่วมรวมทางจิต
วิญญาณ

เมื่อเสร็จจากงานพุทธาปลายกุมภาพันธ์ กลางเดือนมีนาคม จะมีงานฉลอง
อีก ฉลอง 88 ปี 8 เดือน 8 วัน ของคุณจำลอง ศรีเมือง ลุงจำลองอายุน้อยกว่าพ่อ

ครู 1 ปี 1 เดือน ความจำของลุงเริ่มจำได้น้อยลง ต้องดูว่าคดียึดสนามบินจะออก
หัวออกก้อยยังไ

ต้นเดือนเมษายน จะเป็นงานปลูกเสกฯ คืองานเตรียมงานตลาดอริยะ หลัง
งานปลูกเสก วันรุ่งขึ้นก็จะเข้าสู่งานเพื่อฟ้าดิน ปีนี้เราจะเปลี่ยน Concept ของ
งาน ไม่ให้ซ้ำกับงานปีใหม่ที่เราจะขายน้ำมัน น้ำตาล ขายสินค้าอุตสาหกรรมเป็น
หลัก เดียวคนจะเบื่อ เราจะเปลี่ยนทิศทางให้งานเพื่อฟ้าดินเป็นเหมือนงาน
เกษตรแฟร์ จะมีการให้องค์ความรู้เรื่องกลีกรรรม ใครเป็นผู้คักแหงก็จะเชิญมา
คุยมานำเสนอสิ่งต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบของการทำกลีกรรรม ให้มีความสมบูรณ์
ให้น่าสนใจ ก็ใกล้เคียงทิศทางไปสู่งานเกษตรแฟร์ เป็นหัวใจของงานในครั้งนี บาง
คนบอกงานเกษตรแฟร์ ก็เรียกเป็น งานอโศกแฟร์ จะเรียกอะไรก็ได้ ให้คนรู้จัก
ให้คนเข้าใจก็แล้วกัน

สิ้นเดือนเมษายน ผ่านพฤษภาคมขึ้นเดือนมิถุนายน วันที่ 5 ถึงงาน 90 ปีพ่อ
ครู 30ปี บ้านราชฯ จะไปสู่งานอโศกรำลึก นีคือปีมังกรทอง นัยยะของมังกรทอง
คือเราจะใช้ชีวิตของเราอย่างไรให้มีคุณค่าและเป็นประโยชน์สูงสุดต่อมนุษยชาติ

วันนี้ประชุมกลีกรรรม เราได้ข้อสรุปว่า เราจะพยายามทำองค์ประกอบของ
สวนต่างๆ แหล่งเพาะปลูกของเรานะ ทำให้สมบูรณ์ที่สุดเท่าที่เรามีเรี่ยวมีแรง
อันนี้จะสำเร็จได้ถ้าเรามีเรี่ยวแรงเพียงพอ ก็มาร่วมช่วยกันนะ ทำฝันให้เป็นจริง

อาตมาว่า รูปธรรมของกสิกรรม รูปธรรมของชุมชนของสัปปายะ 4 ที่พวกเราช่วยกันสร้างนี้ จะเป็นเครื่องรองรับคำสอนโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้าที่พ่อครูพำนำ พาทำ

ในวันที่ประชุมกสิกรรมนี้ อาจารย์ตั้งชัยเสนอว่า พวกเราควรมาเป็นสารตั้งต้น ดูหน้าตาสารตั้งต้น อายุ 70 80 กันทั้งนั้นเลย ที่จะมาช่วยกันขับเคลื่อน คิดว่าขับเคลื่อนหลักๆ 3 อย่างนี้ คือกสิกรรม พาณิชยและการศึกษา นะ 3 อย่างนี้มันโยงกัน ถ้าขับเคลื่อน 3 อย่างนี้ให้สำเร็จ จะเป็นองค์ประกอบของบุญนิยมที่สมบูรณ์ทีเดียว จะเป็นอย่างนั้นได้ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ จิตวิญญาณเราจะต้องเพิ่ม อริศีล อริจิต อริปัญญา ก็ต้องสอดคล้องกัน

วันนี้พ่อครูยังอยู่ ท่านก็พยายามใช้พลังงานทุกหยดทุกอย่าง เอามาให้พวกเราได้เกิดความกระจำง เข้าใจชัดเจนในการเดินไปสู่เป้าหมายที่ถูกต้องมากที่สุด
ตอนนี้ ขออาราธนาพ่อครูครับ

พ่อครูว่า... เจริญธรรมปีใหม่กว่า ทุกคน วันที่ 1 ก็ใหม่กว่าวันที่ 31 วันที่ 2 ก็ใหม่กว่าวันที่ 1 วันนี้วันที่ 3 แล้วก็ต้องใหม่กว่าอีก

(พ่อครูอ่านข้อความ SMS ที่ส่งเข้ามา)

_ซึ่งชื่อ วิเชียร... ขอกราบนมัสการพ่อท่านด้วยสุดเศียรสุดเกล้าครับ ผมได้มี
โอกาสไปช่วยสร้างลาน “ร่วมจิตสร้างรวมใจบุญ” หรือ “ลานสู่บุญ” ก็ได้ร่วมกับหมู่
มิตรดี และหลานๆ นักเรียนสัมมาสิกขาน่ารัก อบอวนดีมากครับ ต่างคนต่างเอาใจใส่
ช่วยกันดูแลไม่ให้เกิดเหตุอันตรายขึ้นกับร่างกายเป็นอย่างดี โดยการเดินตามมรรค
๘ ตลอดเวลา และผมได้ทำอัฐวาฑาทานด้วยการปฏิบัติศีลอย่างจริงจัง และทำ
จรรยา ๑๕ วิชา ๘ โดย ละโลกธรรม ๘ ให้ถึงจิต ผิดถูกอย่างไรขอให้พ่อท่านกรุณา
ชี้แนะด้วยครับ ขอกราบขอบพระคุณพ่อท่านอย่างสูงยิ่งครับ

พ่อครูว่า...ที่คุณพูดมาตามพยานุชนะ มีหัวข้อธรรมอะไรๆ ประกอบมา ก็
แสดงว่าเข้าใจธรรมะ ก็ดีแล้ว ก็ปฏิบัติธรรมให้ได้มรรคได้ผลขึ้นไปเถาะ

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน นั่งสมาธิอย่างไรให้จิตนิ่งครับหลวงพ่อ

_ป้อนาน บุญส่ง... นั่งสมาธิอย่างไรให้จิตนิ่งครับหลวงพ่อ

พ่อครูว่า...ถามถูกคนแล้ว ตอบ นั่งทำสมาธิอย่างที่ตั้งตรงกับจรรยา 15 วิชา
8 จิตจึงจะนิ่งอย่างถูกต้อง ตามพระพุทธเจ้า ถ้าไปนั่งสมาธิอย่างที่ว่าที่เขาเข้าใจ
ผิด นั่งสมาธิอย่างพระป่า หรือแม่พระบ้านก็ตาม ทุกวันนี้เอาสมาธิเชื่อนั่นเลยว่า แม่
พระบ้านก็นั่งสมาธิแบบเดียรถีย์

นั่งสมาธิแบบเดียรฉัตรคืออะไร คือนั่งสมาธิแล้วก็สะกดจิตลงไปให้มันหยุด
หยุดอย่าคิด อย่านึก หยุด หนักเข้าก็ให้ไม่ได้ยินเสียง หลับตาแล้วไม่ให้ได้ยินเสียง
ไม่รับรู้สึกภายนอกเลย เข้าไปอยู่ในจิต เฉย พยายามสะกด แบบ อาฬารดาบส
อุทกดาบส ในสมัยโบราณ ที่พระพุทธเจ้าท่านบวชใหม่ๆ ท่านไปลองดูซิจะมี
อาจารย์ไหนเป็นอย่างไร ก็มาเจอ 2 องค์นี้ อาฬารดาบสก็นั่งไปได้มาณ 7 อุทก
ดาบสได้รูปฌานเป็นฌาน 8 พระพุทธเจ้าก็บอกว่า มันไม่ใช่เรื่อง ไม่ใช่ทาง ท่าน
ก็ไม่เอา

เพราะนั่งสมาธิอย่างนั้นนะ อย่าง อาฬารดาบสกับอุทกดาบส นั้น มันนั่งไม่
จริง มันนั่งเพราะถูกกดข่ม ถูกฝึกให้มันนิ่งไปเฉยๆ แต่ที่ถามว่า นั่งอย่างไรให้จิต
นิ่ง นิ่งอย่างของพระพุทธเจ้าที่สอนให้มันนิ่งนั่นคือให้มาลืมนตามปฏิบัติ

ตากระทบรูป หูกระทบเสียง จมูกกระทบกลิ่น แล้วก็เรียนรู้กิเลสด้วย
โพชฌงค์ 7 มรรคมีองค์ 8 หรือเรียกเต็มว่า โพธิปักขิยธรรม ให้รู้ทั้งภายนอก
ภายในเรียกว่ากาย กระทบแล้วก็มีภายนอก ภายใน เกิดเวทนา เกิดจิต แล้วก็ทรง
ไว้ซึ่งธรรม ก็จัดการปฏิบัติภายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต โดยรู้จิตในจิต
แยกจิตในจิต ที่มันเกิดอยู่ที่เป็นเจตสิกอยู่ที่เวทนา จิตที่เป็นราคะ สราคะก็รู้ ทำให้
มันลดลงไปหรือหมด เรียกว่า วิตราคะ เหลือน้อยลงหรือหมด

มันเป็นโทสะ สโทสะ ทำให้มันน้อยลงหรือหมดเรียกว่า วิตโทสะ เป็นโมหะก็เหมือนกัน ทำให้มันลดน้อยลงหรือหมด พวกเพียรทำตาม เจโตปริยญาณ 16 นี้กิเลสลดจริงแล้ว จิตเราจะคล่องแคล่วว่องไวปราดเปรียวเลย นี่แหละคือถือว่าจิต
นิ่ง

จิตคล่องแคล่ว ว่องไว ปราดเปรียว ใสสะอาดบริสุทธิ์ ถูกต้องดีหมดเลยนี่คือจิตนิ่ง ในนัยยะสำคัญของพระพุทธเจ้า เพราะมันไม่ถูกรบกวน มันอิสระเสรี มันบริสุทธิ์ นี่เรียกว่า นิ่ง ภาวธรรมะยิ่งยอดของพระพุทธเจ้า

ถ้าไปกดให้จิตมันนิ่งๆ จิตมันเป็นธาตุรู้ ไปกดให้มันหยุด ให้มันอยู่เฉยๆ มันก็ผิด ผิดธรรมชาติของจิต

เพราะฉะนั้น จิตที่นิ่งของพระพุทธเจ้าจึงเป็นจิตที่มี กายปาคุญญตา และจิตปาคุญญตา หมายความว่าจิตแคล่วคล่องว่องไว นี่คือจิตนิ่ง

อาจจะได้ยินได้ฟังแบบนี้จากใครไม่ได้หรอก มาถามอาตมา อาตมาตอบให้ฟัง จะได้ฟังที่อาตมาตอบให้ใหม่ นี่คือการนั่งสมาธิแบบพระพุทธเจ้า ซึ่งไม่ต้องทำแต่แค่นั้น แต่ทำทั้งยืนเดินนั่งนอนทำได้อย่างนี้ทั้งนั้นเลย

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน จะทำอะไร จะให้ชาวพุทธ งมงายน้อยลง

_อัมพร กุลศักดิ์ศิริ... จะทำอะไร จะให้ชาวพุทธ งมงายน้อยลงครับ

พ่อครูว่า...ทำอย่างอาตมา อาตมาก็ทำอย่างไม่ได้จอมมือแล้ว พยายามที่จะ
 ทำให้ชาวพุทธหยุดงมงายน้อยลงจริงๆ เหมือนกัน แต่แห่ม! มั่นงมงายกันหนัก
 มาก เพราะศาสนาพุทธ ชาวพุทธได้เสื่อมไปมากในยุคนี้ อาตมาพูดย้ำซ้ำซากไม่รู้
 กี่ทีว่ามันเสื่อมจริงๆ งมงายกันไปหนักเลย เห็นแล้วออกข่าวคราวกัน เจ้านั้นเจ้านี้
 อย่างโน้นอย่างนี้ เกี่ยวกับจิตวิญญาณ เกี่ยวกับอะไรต่ออะไร ก็ โห! เป็นผีเป็นนาง
 เป็นนรกเป็นสวรรค์ เป็นอะไรต่ออะไร งมงายกันหนัก ไม่รู้จะทำอย่างไร

อาตมาก็ไม่เก่งกว่านี้ อาตมาทำสุดเก่งแล้วนะ ไม่ได้จอมมือเลย ก็พยายาม
 ทำอย่างนี้แหละ ทำอย่างที่อาตมาทำ พยายามทำ ใครจะเห็นว่าอาตมาทำนี้ดีก็มา
 ช่วยกัน ช่วยกันทำอย่างนี้แหละช่วยกัน ใครคิดว่าถูกต้อง อาตมาถือว่าอาตมาถูก
 ต้อง ก็พาทำได้เต็มที่ประมาณนี้

สี่ธรรมะพ่อครู ตอน อย่างโลโกกับปโรโลโก โลกนี้โลกหน้าคือเช่นไร

_สินพุทธ สุขพุล... กราบนมัสการ พ่อครูฯ ที่เคารพอย่างยิ่งครับ ผมฟังพ่อครูฯ
 เทศน์ ในคืนวันที่ 31 ธ.ค. 2566 (คืนวันสิ้นปี 2566) พ่อครูฯ บอก ว่า โลกโลกียะ
 คือโลกเก่า หรือโลกนี้ โลกปัจจุบันนี้ ส่วนโลกโลกุตระ คือโลกใหม่ หรือโลกอื่น หรือ
 โลกหน้า จะต่างกับโลกนี้ ผมเข้าใจได้ชัดเจน และได้ สภาวะนี้ครับ

แต่ผมสงสัยว่า ทำไมพ่อครูฯ พูดเป็นโลกโลเกียะ และ เป็นโลกโลกุตระ ส่วนใน
พระไตรปิฎก เขียนว่าโลกนี้คือ อังขโลโก ส่วนโลกหน้า คือ ปโรโลโก แต่คือนั่น พ่อ
ครูฯ ไม่พูดตรงจุดนี้ครับ ผมเลยสงสัยว่า โลกลอกียะ กับ อังขโลโก ความหมายอย่าง
เดียวกันใช่ไหมครับ ส่วนโลกโลกุตระ กับ ปโรโลโก ความหมายอย่างเดียวกันใช่ไหม
ครับ กราบขออภัยพ่อครูฯ ครับ ที่ถามเรื่องนี้ ผมขอถามให้ได้ความชัดเจนครับ
กราบมณัสการครับ

พ่อครูว่า...”ผมเข้าใจได้ชัดเจน และได้ สภาวะนี้ครับ” เออ! เก่งๆๆ “แต่ผม
สงสัยว่า” เอ๊ะ? สงสัยกับชัดเจนนี้มันไปด้วยกันหรือเปล่าหนอ? (เสียงโยมหลายคน
หัวเราะ) เออ! ถ้าชัดเจนมันจะไปสงสัยตรงไหน? อาจจะคนละประเด็น ประเด็น
โน้นชัดเจน แต่ประเด็นนี้สงสัย เออ! อาจจะคนละประเด็น คืออะไรเดี่ยวอ่านดู

_ผมเลยสงสัยว่า โลกลอกียะ กับ อังขโลโก ความหมายอย่างเดียวกันใช่
ไหมครับ ส่วนโลกโลกุตระ กับ ปโรโลโก ความหมายอย่างเดียวกันใช่ไหมครับ

พ่อครูว่า จะว่าใช้ก็ใช้ ก็ขอเพิ่มความชัดเจนขึ้นไปให้ฟังอีก

บาลีท่านใช้ว่า อังขโลโก คือ นี้ | พร(ปะระ) แปลว่า อื่น | ปโรโลโก ปโร หรือ
ปร ก็คือ อื่น | อันนี้กับอันอื่นต่างกันไหมละ อันนี้ อันอื่นจากนี้ มันก็ต่างกันไหม
ละ นะมันก็ต่างกัน ทีนี้ใครจะอธิบายคำว่า อื่น ได้ ถูกต้องสภาวะธรรมสำคัญของ
พระพุทธเจ้า

เช่น เขาบอกว่า โลกนี้ คือโลกที่ยังมีชีวิตกันอยู่ตรงนี้ และอื่น เขาก็บอกว่า ตายลง ตายลงแล้วชีวิตก็เลยไปอยู่ที่โลกอื่น ไม่ใช่ที่โลกที่อยู่กันอย่างนี้ นี่เขาก็จะ เข้าใจกันตื้นๆง่ายๆแบบนี้เท่านั้น ส่วนใหญ่ โลกนี้ โลกอื่น หรือโลกนี้ โลกหน้า มัน คนละโลกกันเขาก็ว่างั้น คนละโลก

แต่ความจริงอาตมาไม่ได้อธิบายอย่างนั้น เพราะอย่างนั้นไม่ต้องไปอธิบายนี้ จะว่ามันเป็นไหม มันก็ใช่ มันก็เป็น ก็เข้าใจอยู่ทุกคนแหละ มันไม่ต้องไปอธิบาย ไม่ต้องไปพูดถึงมันหรอก

ที่ควรจะต้องพูดถึงก็คือ นัยยะคำสอนของพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ ปรโลกหรือ ปโรโลโก โลกหน้าหมายถึงโลกอื่นที่เป็นอีกโลกหนึ่งที่มันต่างไป ที่เป็นโลกุตระ นี่ ต่างหากละ

โลก ของศาสนาอื่น เขาไม่รู้จักเรื่องนี้ โลกุตระหรือโลกของคนอาริยะที่ไป เป็นโลกุตระ เรียกว่าเป็นผู้มีภูมิปัญญาและปฏิบัติได้

โลกุตระ คือ เป็นโลกของคนที่มีปัญญาหยั่งรู้กิเลสตนเอง แล้วก็ทำให้ กิเลสตนเองลดได้หรือหมดได้จริง นี่คือโลกสำคัญ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และจริงๆด้วย ทำได้จริงๆ จนหมดสุขหมดทุกข์ จนทำให้ตนเองสลายจิต วิญญาณไปเป็นดินน้ำไฟลมด้วยปริณิพพานเป็นปริโยสานได้ อธิบายไปหมด แล้ว เคยอธิบายซ้ำซากมาเยอะ

_สู่แดนธรรม... ถ้าโลกหน้าอย่างที่พ่อท่านอธิบายนี้ มันสามารถพิสูจน์ได้ใน

ชาตินี้ครับ

พ่อครูว่า... ได้ ใช่ ถ้าโลกหน้า หลังตายไปแล้ว ไม่ต้องไปพูดกันเลย มันพิสูจน์กันไม่ได้ คุณตายไปแล้ว แล้วคุณจะไปยังไงจริงๆ มันคืออะไร คุณจะเป็นอย่างไร ใครตายไปแล้วนี่ก็ต่างคนต่างไป มันพิสูจน์ไม่ได้เลย

แต่โลกนี้ ที่อยู่นี้ และทำให้บรรลุลोकหน้าในปัจจุบันนี้ ต่างคนต่างพิสูจน์กันได้เลย อย่างน้อยก็ของเราเองเป็นปัจจัยตั้ง ของเราบรรลุได้ ของคนอื่นไม่รู้ละ จะได้หรือไม่ได้อย่างไร ไม่รู้ละ อย่างนี้เป็นต้น

พ่อครูยุ่งอะไรกับการเมือง

_พงศ์ผิตต่อชีวิต วิลลา... ยุ่งอะไรการเมือง ปฏิบัติให้ถูกก็แล้วกัน

พ่อครูว่า...ต่อมา คุณพงศ์ผิตต่อชีวิต นามสกุลวิลลา ชื่อยาว ชื่อว่า พงศ์ผิตต่อชีวิต มันก็จะหนักน้อ เอาทั้งเผ่าทั้งพงศ์มาผิตหมดเลยต่อชีวิต โอ้! เข้าใจตั้งชื่อตัวเองนะ มิน่าถึงถามอาตมาผิตๆ เหมือนกัน ถ้ามว่า *ยุ่งอะไรการเมือง ปฏิบัติให้ถูกก็แล้วกัน*

แฮม..น่าเสียดายเนาะ คุณไม่มาติดตามอาตมา ว่าอาตมายุ่งอะไรการเมือง
โอ้โห..อาตมายุ่งการเมืองอยู่ไม่ใช่บ่อยเลย ยุ่งกับการเมืองก็ไม่ใช่บ่อยเลย และเขา
ก็ว่า “**ปฏิบัติให้ถูกก็แล้วกัน**” ตกลง

ที่ว่า ยุ่งอะไรกับการเมือง อาตมาก็ปฏิบัติไปตามการเมืองที่เขาเป็นกันอยู่
แล้วก็ไปช่วยการเมืองยุ่งๆ ให้มันหายยุ่ง ดีไหม ถูกไหม (เสียงโยมหลายคนตอบ ...
ดี ถูก) อ้าว อาตมาก็ทำถูกแล้ว พวกเราก็รับรอง

เพราะฉะนั้น ง่ายๆ ยุ่งอะไรการเมือง เพราะการเมืองมันยุ่ง อาตมาก็เลยไป
ช่วยให้มันหายยุ่ง ตอบง่ายๆ

ปฏิบัติให้ถูกก็แล้วกัน อาตมาทำได้ พอได้อยู่ได้ ถูกต้องเหมือนกันนะ ถูก
ต้องคืออะไร คือทำให้การเมืองเขาได้รับการกระทบและมีผลบ้าง ช่วยการเมืองที่
มันไม่ไหว เพราะฉะนั้นการเมืองที่อาตมาไปทำนี้มีผลพอสมควร แต่คนเขาเชีคผล
ไม่ได้กัน เขาเชีคผลไม่ได้ และพวกเราก็ไม่ได้เที่ยวไปชี้ตู่หรือยึดถือที่เราไปช่วย
กันเมืองอย่างโน้นอย่างนี้ เราก็ไม่ได้ไปชี้ตู่อะไร ก็ให้เป็นไปตามธรรม

ลำดับความเข้าใจเรื่องบุญของพ่อครูก่อนบวชถึงตอนนี้

_เพียรพองพุทธ กล้าจน... น้อมกราบนมัสการหลวงปู่ด้วยความเคารพอย่างสูง

เรียนถามหลวงปู่ ก่อนหลวงปู่ผนวช มีความเข้าใจเรื่องบุญอย่างไรคะ?กราบ

ขอบพระคุณอย่างสูงค่ะ

พ่อครูว่า...เพ็งจะมีคนถามอย่างนี้นะ ก่อนที่อาตมาจะมาบวชนี้ อาตมาเข้าใจบุญ ยังไม่ได้ตั้งหลัก ยังไม่รู้ตัวอะไร อาตมาก็เข้าใจบุญตามที่โลกเขาพากันเข้าใจ บุญคือกุศล ก็เข้าใจอย่างนั้นนะ ตามลิงลมอมข้าวพอง เมาไปตามเขาไปอย่างนั้น ก่อนบวชก็เป็นอย่างนั้น

แม้บวชแล้วใหม่ๆ อาตมาก็ยังไม่ได้ชัดเจนเรื่องบุญ ที่มันเป็นสุดยอดแห่งคุณสมบัติของศาสนาพุทธเลย ก็ไม่ได้เก่ง ไม่ได้รู้ทันที พอมาบวชแล้ว พอรู้ตัวนิดหน่อย แล้วก็ยิ่งอีกนานกว่าจะค่อยๆ ลึกซึ้ง ค่อยๆ ซึมซับ ค่อยๆ ดึงเอาความรู้เก่า

ที่อาตมาพูดว่า ความรู้เก่า เพราะชาตินี้เกิดมาไม่มีอาจารย์และไม่มีใครอธิบายบุญไว้เลย อย่างนี้ ไม่มี

แม้แต่ในพระไตรปิฎกก็ไม่ได้ขยายความ นอกจากคำของพระไตรปิฎก เช่น ปุญญาภิสังขาร หรือ ปุญญาปาปปริกชีโณ หรือว่าอะไรต่างๆ นานาพวกนี้เป็นต้น อาตมาก็เข้าใจโดยพยัญชนะบัญญัติบาลีพวกนี้ว่า อ้อ.. เข้าใจโดยสภาวะธรรม อาตมามีสภาวะธรรมเดิม เป็นสยงอภิญญารู้อันนี้แล้ว จึงนำมาเปลี่ยนแปลงความ

เข้าใจผิดของชาวพุทธ เรื่องบุญ เท่าที่มันค่อยๆเข้าใจและก็ลึกซึ้งขึ้นๆ มาจนถึง
ทุกวันนี้ ตามที่พวกคุณตามฟังมา จะรู้ระยะเวลา อาตมาไม่ได้กำหนดระยะเวลา

*—สู่แดนธรรม... ผมพอจำได้ มันเป็นปีที่ท่านธัมมชโยหลอกคนให้มาทำบุญ
แล้วพ่อท่านก็เลยต้องการทราบว่ บุญที่แท้จริงที่พระพุทธเจ้าหมายคืออย่างไรกันแน่
พ่อท่านก็เลยได้ไปพบในคำแปลของพจนานุกรม บาลี-ไทย ฉบับภูมิพโลภิกขุ*

พ่อครูว่า... ใช้ เจอคำแปลในพจนานุกรม ฉบับภูมิพโลภิกขุ ที่ระบุว่า ท่าน
พระธรรมปาละแปลเอาไว้เป็นภาษาบาลีว่า สันตानัง ปุณาติ วิโสเทติ

**บุญหรือบุญญะนี่คือ สันตानัง ปุณาติ วิโสเทติ เป็นบาลี ซึ่ง แปลว่า
ชำระ บุญนี่คือการชำระกิเลสให้สะอาดจากจิตสันดานทั้งหมด แปลว่าอย่าง
นั้น**

ฉะนั้นความหมายของบุญจึงชี้เฉพาะลงไปเลยว่า เป็นลักษณะ คุณลักษณะ
ของพลังงานที่เกิดบุญ พลังงานที่เกิดผลที่ชื่อว่าบุญนี้ คือมันสามารถ พลังงานจิต
เราทำใจในใจ ทำจิตในจิตของเรานี้ให้เกิดกำจัดกิเลสได้ โดยมีฉานคือมีปัญญา
แล้วก็มีประสิทธิภาพของบุญหรือฉานนี้ เผากิเลส กำจัดกิเลสไปจนหมดได้ ซึ่ง
อาตมาก็เอามาอธิบายขยายความเป็นภาษาไทยให้ฟังแล้ว นี่ค่อยๆรู้มา

ซึ่งหลายๆอย่าง อาตมาค่อยๆได้ ไม่ใช่ว่าจะรู้ทันที ที่เป็นความเสื่อมของ
ศาสนาพุทธ ตั้งแต่คำว่าสมาธิ แต่แรกๆอาตมาก็รู้พอสมควร แต่ก็ไม่ลึกซึ้งพอ แต่

ค่อยๆรู้ว่า สมาริของพระพุทธรเจ้าไม่ได้อย่างที่พูดกัน ที่เที่ยวได้ยึดถือกันนี้ ไปนั่ง
 หลับตาเข้าสมาธิกัน แรกๆก็ไม่เข้าใจลึกซึ้งพอ ก็ยังนั่งหลับตากับเขาอยู่บ้าง
 จนกว่ามาเข้าใจดีถึงว่า อ้อ... สมารินี้คือมันเป็นผล เป็นสมาธิโต ของพระพุทธรเจ้า
 จึงได้มาขยายความเต็มรูป

และกว่าจะสั่งสม สมาธิโต ที่เป็น อเนกชา ก็ต้องผ่าน ปุญญาภิสังขาร ผ่าน
 อปุญญาภิสังขาร จึงจะเป็นอเนกชาภิสังขาร ตามอภิสังขาร 3

ปุญญาภิสังขาร คือการปรุงแต่งจิต จัดการจิต ชำระจิตให้กิเลสมันถึงบุญ
 กำจัดกิเลสลดได้ จนกระทั่งกิเลสหมดอาสวะตามขั้น โสดาบัน สกิทาคามี
 อนาคามี อรหัตต์ เป็นอรหัตต์แล้วก็ อปุญญะ ไม่ต้องใช้บุญอีกแล้ว บุญหมดไปใน
 ตัวคน พระอรหัตต์คือผู้ไม่มีบุญ หมดบุญ อปุญญะ

แต่ผู้เข้าใจสภาวะธรรมไม่ได้ก็ไปแปล อปุญญะ ว่ามันไม่ใช้บุญ อ๊ะ ไม่ใช้บุญ
 มันก็คือบาป อ้าว เอ๊ะ แล้วเป็นพระอรหัตต์แล้ว อปุญญะนี่คือพระอรหัตต์ แล้วไป
 แปล อปุญญะว่าบาปอีก อ้าว พระอรหัตต์ไปมีบาปอีกแล้ว อ้าว แล้วกันมันก็เจ้งสิ

เพราะฉะนั้นไม่มีบาปเลยนั่นแหละแน่นอนแล้ว กำจัดมาตั้งแต่อภิสังขาร 1
 จนกระทั่งหมดบาป ถอนอาสวะหมด ก็เป็น อปุญญะ เมื่ออภิสังขารอะไรอีกก็เป็นอ
 ปุญญะ ไม่ต้องล้างกิเลสอีกแล้ว จิตจึงเป็นจิตสะอาดทุกกรรม กรรมนั้นจึงสั่งสม
 ลงไปเป็น อเนกชาภิสังขาร คือเป็นจิตสะอาดที่สั่งสมลงไป เพราะฉะนั้นจิตจะ

อเนญชา ไม่หวั่นไหว เพราะจิตตั้งมั่น จิตตกผลึกความแน่นเข้าไป เป็นจิตตั้งมั่นที่
ยิ่ง อเนญชา ยิ่งอเนญชาๆๆ ไปเรื่อยๆ โดยไม่ต้องไปนั่งสะกดจิต จะสะกดจิตให้ไม่
หวั่นไหว ไม่มีทางนั่งได้ ตามที่ใครถามมาเมื่อกี้ นี้ จะทำให้จิตมันนิ่งยังงี้ มันไม่
สำเร็จ อย่างนี้สำเร็จถาวร สำเร็จยั่งยืนถาวรตลอดกาลเลย ได้แล้วได้เลย

SMS ต่อมา

_Araya Sripairoj อารยา ศรีไพโรจน์... ทำให้คนขวัญเสียด้วยคำดำ ถือว่า

ทำปาณะ?

พ่อครูว่า...โอ้โห! อาตมาตอบยากนะ ถ้ามละเอียดยดีเหลือเกิน คำว่า ขวัญ
เป็นภาษาไทย ขวัญเสียมันขนาดไหนละ ดำให้ขวัญเสียอย่างไร ดำอย่างไร

_สู่แดนธรรมว่า... ขวัญเสียถึงขั้นทำจิตให้มันตกร่วงไปจากความสำนึกดี หรือ

เปล่าครับ?

พ่อครูว่า... แล้วถามเข้าหลักธรรมด้วยนะ แล้วว่าอย่างนี้ถือว่าทำ ปาณะให้
ตกร่วงหรือเปล่า? คงถาม ปาณา ตี ปาตา ทำจิตให้ตกร่วงหรือเปล่า

โอ้ ถ้ามมาอย่างนี้ อาตมาค่อยแคะคำภาษาคำถามนะ ถ้าทำให้ตกร่วงก็มันก็
แน่นอนได้บาปแน่นอน เป็นปาณะแน่นอน ถ้าทำให้ขวัญเสีย เสียมันก็ต้องตก เสีย
มันไม่ใช่ดี

แต่ถ้าคำว่า เสีย ในภาษาไทยคำว่าเสียสละ มันดีนะ แต่อันนี้ขวัญเสีย มันเสียแบบนี้มันไม่ดี มันก็ทำปาณะให้ร่วง ให้ไม่เข้าท่า เออ ช่างสรรหามาถาม

เพลงชีวิตหมายเลข 9

_เมตตา โพธิสุทธิ์... กราบนมัสการพ่อครูด้วยความเคารพบูชายิ่งค่ะ ได้อ่านหนังสือ "เงาฟ้าที่ทอผ้า" หน้า 27 เพลงชีวิตหมายเลข 9

"ถ้าสิ่งใดยิ่งน้อย และหายาก แล้วรู้สึกว่ สิ่งนั้นยังมีค่า และมีอำนาจสูง เช่น "เพชร" เช่น "เงิน" ของกระยาจก ณ โลกนั้น ก็คือ โลภียะ หรือ แดนปุกุชน !

ถ้าสิ่งใดยิ่งน้อย และหายาก แล้วรู้สึกว่ สิ่งนั้นยังมีค่า และ มีอำนาจสูง เช่น "ความโลภ" เช่น "เงิน" ของมหาเศรษฐี ณ โลกนั้นแหละ คือ โลกุตระหรือแดนอาริยชน!

สองท่อนนี้ อ่านก็รอบกัยังไม่เข้าใจค่ะท่าน กราบรบกวนพ่อครูอธิบายขยายความให้ด้วยค่ะท่าน กราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่งค่ะ

พ่อครูว่า...ฟังดีๆ นะ ถ้าเห็นว่า ความโลภมีน้อย เงินมีน้อย เป็นสิ่งนี้มีค่า และมีอำนาจสูง อันนี้เป็นความรู้สึกของมหาเศรษฐี

คำว่า มหาเศรษฐี นี่ะเป็นโลกุตระ เศรษฐีแปลว่า ความประเสริฐ เสรฐะ เสรฐ เป็นแดนอาริยชน สรุปร่ายๆ

พวกเรานี้เป็นเศรษฐีหรือเป็นกระยาจก?... (เสียงโยมหลายคนตอบ...

เศรษฐี) เป็นเศรษฐี

เพราะฉะนั้นความรู้สึกที่เป็นกระยาจก แม้คนที่ร่ำรวยเขาก็ยังรู้สึกว่า เขายังมีน้อย เขายังอยากจะได้มากขึ้น เขาก็คือกระยาจก แต่คนที่มีความอย่างพวกเรา ไม่รวย หายาก ก็หายากอยู่ ไม่รวยก็หายาก มีน้อย หายาก แต่จิตไม่ได้มีความโลภมาก ขยันหมั่นเพียรสร้างสรรค์ เพราะฉะนั้นคนที่เข้าใจสภาวะธรรมที่เป็นโลกุตรแบบนี้ มันต้องชัดเจนทั้งรูปธรรมและนามธรรม

รูปธรรม เราก็คมาเป็นคนจนจริงๆ นามธรรมเราก็คมาเป็นคนจนจริงๆ แต่เป็นคนที่ไม่ทุกข์ ไม่ร้อน ไม่เดือด ไม่ฟุ้ง ไม่อะไรและก็อยู่กับความเป็นจริงในสภาวะปัจจุบัน ขยันหมั่นเพียรสร้างสรรค์ แล้วก็รู้ความจำเป็นของชีวิต และรู้จักพอ แต่เป็นคนมีวาระ 9 มีชีวิตอยู่สบายแล้ว สุภะ พัฒนาทุกวันนี้ สุโปะสะ พัฒนาให้เจริญด้วยโลกุตรธรรมได้ง่าย สุโปะสะ แล้วก็เป็นคนมักน้อย ก็ชัดเจนแล้วน้อยก็ดีแล้ว สันโดษ พอ นอกนั้นก็ขัดเกลาตนเอง ลัลเลชะ ฐตะ อาการก็เจริญขึ้นเรื่อยๆ คนที่มีปัญญามาเห็นก็เลื่อมใส ปาสาทิโก และอปจยะ ไม่สะสม แต่ขยัน วิริยารัมมะ วิริยารัมมะๆ ขยัน

พวกเรานี้แม้ใครจะชี้เกียจมาก่อน พอปฏิบัติธรรมนี้แล้ว จะชี้เกียจน้อยลง ขยันขึ้น ขยันขึ้น จริงๆ มันจะรู้สึกจริงๆว่า เราทำไมเราชี้เกียจ มันไม่ตินะ ยิ่งมาอยู่

กับหมูกับฝูงพากันขยันไปเฉยเลย จริง นอกจากคนอายุมากคนป่วยก็แน่นอน มันก็เป็นที่ตามธรรมชาติ มันจะเป็นลักษณะของธรรมชาติที่ดี มันจะพัฒนาขึ้นไปอย่างนั้น อย่างนั้น

_กระถิ่น... กราบนมัสการเจ้าค่ะ เรียนสอบถามว่า การที่ลูกๆ เห็นด้วยกับการที่พ่อมีภรรยาน้อยและแม่ก็เห็นด้วย มีแต่ดิฉันคนเดียวเท่านั้นที่คัดค้าน และไปทะเลาะกับภรรยาน้อย ตอนที่ทะเลาะกัน พ่อเข้าข้างภรรยาน้อย ดิฉันรู้สึกเหมือนเป็นแกะดำในบ้าน สอบถามปัญหาว่า คนที่สนับสนุนและตามใจพ่อจะบาปมากไหมคะ ปัจจุบันพ่อเสียไปแล้ว แต่ภรรยาน้อยยังมีชีวิตอยู่ เมื่อวานดิฉันก็เอาของปีใหม่ไปให้ ไปเยี่ยมเยียนเขา ดิฉันก็บอกแม่ว่า เราไม่ได้เกลียดเขา แต่เราไม่ชอบการกระทำที่ทุกคนในบ้านเชียร์ให้พ่อมีภรรยาน้อย ขอบพระคุณเจ้าค่ะ

พ่อครูว่า...พ่อไปมีภรรยาน้อย ก็เลสมันก็มากขึ้นแล้ว แล้วจะถือว่ามันบุญหรือบาป เพราะฉะนั้นคนสนับสนุนหรือตามใจพ่อ ก็ไปส่งเสริมคนที่มีกิเลสให้มากขึ้นๆ มันจะไม่บาปได้อย่างไร

ดีแล้ว แต่ก่อนนี้ทะเลาะไม่ดี แต่ตอนนี้เอาของขวัญไปให้ ดีแล้ว คุณก็ทำถูกแล้วละ พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้ส่งเสริม ส่งเสริมให้มีผ้าเดียวเมียเดียว อย่าไปมีหลายผ้า ลำสอนมันไม่ดี

_แจ้ว น้อมยอธรรม... ๑ มิมิตรดีบอกแจ้วเขียน (พ่อครูว่า เขียน

เป็นตัวเป็นตนดีขึ้นมาก อย่างกับเด็กป. 2 เขียนแล้วนะนี่ เขียนได้ตัวตรงมากเลย)

เวลาพ่อตอบ เขาหลับ ตื่นตาตื่นใจ เข้าใจในคำตอบของพ่อครูผู้มีเมตตาจริงๆค่ะ

ต่อมาดิฉันวันนั้นไปเฝ้าพ่อตามพร เป็นอารามิกา พอขึ้นรถกลับบ้านราช จิต

กิเลสฝึๆ ก็ตามขึ้นรถมาด้วย (พ่อครูว่า จับอาการจิตได้ว่า จิตเป็นกิเลสฝึ) มันบอกมา

ถึงจะไม่มาฟังธรรม ถึง 5 โมงเย็น ได้ยินเสียงมีลูกขมาตุสร้างฝันใหม่มาเทศน์ จิต

แท้ๆก็เกิด ไปฟังธรรมดีกว่า ไปๆ ลูกขมาตุสอน ถ้าเรามาฟังธรรมะซ้ำๆจะได้มาเกิด

ซ้ำๆ ดิฉันจิตตั้งมั่นจะได้มาเกิดตามพ่อครู

ปัจจุบัน กาละ เทศะ ฐานะ ฟังธรรมะมีสติ เห็นเพื่อนหลับตา ผิวนิรณ 5 น่ากลัว

มากค่ะ ถามว่า ที่เขียนมานี้ มีวิชา ปัญญา ฌาน พอใช้ไหมคะ

พ่อครูว่า... อ้าว.. ใช้ได้ๆ ก็ดี สนุกสนานกันดี

ชาวพุทธที่เข้าถึงแก่นแล้วไม่เปลี่ยนไปเข้าศาสนาอื่น

_วิไลรัตน์ (ป้อม) โสฬสจินดา... กราบนมัสการพ่อครูที่เคารพอยู่เหนือเกล้าอย่าง

สูงสุด แบบหาที่เปรียบมิได้ ขอเขียนมารายงาน และแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการ

ติดตามชมรายการของพ่อครูทาง YouTube จากประเทศสวีเดน และการ

ปฏิบัตินิสัยของตนเอง ดิฉันจะติดตามพ่อครูเทศน์เป็นประจำแทบทุกครั้งค่ะ
 ค่อนข้างจะยึดติดกับพ่อครู แต่เดี๋ยวนี้มีพัฒนาการขึ้นค่ะ รับฟังสิกขมาตุและสมณะ
 ท่านอื่นเทศน์มากขึ้นค่ะ

วันก่อนพ่อครูเทศน์ว่า คนที่มาอโศกส่วนมากก็รู้ทั้งรู้แหละว่าที่นี่ดี แต่ที่อยู่ไม่
 ได้ ก็เพราะว่ากิเลสมันพาออก พอออกไป แล้วก็ไปมีเหตุปัจจัยทำให้ติดอยู่ตรงนั้น
 กลับมาไม่ได้ นี่คือการหนีของดิฉันค่ะ แต่ดิฉันตั้งใจที่สามารถติดตามฟังธรรมทาง
 YouTube ได้ ถึงแม้ดิฉันจะกลับมาอยู่ที่สวีเดนหลายปีแล้วก็ตาม

ในรอบที่ 2 นี้ ดิฉันก็ไม่เคยทิ้งธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่พ่อครูได้นำมาสร
 อนให้พวกเราได้เรียนรู้กัน และก็ถือว่าตัวเองมีความเป็นชาวอโศกอยู่ในสายเลือดคน
 หนึ่งค่ะ และก็เห็นการพัฒนาของตนเองในเรื่องจំจี้ของตัวในเรื่องราวของ
 ความโกรธ ความไม่พอใจความอึดอัดใจได้ไ้ขึ้น และก็มาคิดว่าจิตใจเรายึดอะไรก็
 พยายามไปวางใจความยึดนั้น

ดิฉันเคยเรียนอยู่ในโรงเรียนประจำคาทอลิกที่ประเทศอังกฤษเป็นเวลา 7 ปี
 ตั้งแต่ 11 ขวบจนถึง 18 ปี และตามกฎหมายของโรงเรียน นักเรียนที่อยู่ประจำ
 ตลอดเทอม โดยไม่ได้กลับบ้านวันเสาร์อาทิตย์ก็ต้องไปนั่งฟังพิธีมิสซาทุกวัน
 อาทิตย์ค่ะ ดิฉันก็เข้าไปฟังกับเขาแล้วก็ยังได้ร้องเพลงตามที่เขาพาทำ เพราะ
 เพลิดเพลินในเสียงเพลงและการร้องเพลง

แต่ศาสนาคริสต์ก็ไม่เคยจุดประกายแรงศรัทธาในจิตใจของดิฉัน ดิฉันคงมี
 บารมีเก่าถึงไม่ได้ลงไปเข้าร่วมกับเขา ทั้งที่ตอนนั้นก็ไม่ได้เห็นว่าสิ่งที่เขาปฏิบัติกันใน
 คณะสงฆ์หมู่ใหญ่ของพุทธในเมืองไทยน่าเลื่อมใสเท่าไร พ่อได้มาฟังธรรมที่พ่อท่าน
 นำเสนอจึงเข้าใจว่านี่ใช่เลยศาสนาพุทธแท้ๆ

ช่วงนี้ยังพ่อท่านเทศน์เรื่องเทวนิยมกับศาสนาพุทธ คือศาสนาเทวนิยมยิ่ง
 เข้าใจอย่างไม่มีข้อสงสัยเลย เพราะไม่เคยเชื่อเรื่องพระเจ้ามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทั้งๆ ที่
 อยู่ในดงของคาทอลิกตั้ง 7 ปี แต่ตอนนี้ยังเข้าใจลึกซึ้งยิ่งกว่าเดิม ว่าพระเจ้าก็คือ
ตัวเราเองนั่นแหละ ที่ดลละกิเลสได้ (พ่อครูว่า เออ เข้าใจถูกมาก) แต่ถ้าเรายังมี
 ตัวตนมีอัตตายึดในความคิดของเรา ก็แสดงว่าเรากียังมีตัวตนอยู่ ยังไม่ได้ละตัวตน

เพราะไม่ว่าศาสนาใดที่มีพระเจ้าหรืออัลเลาะห์ เขายังติดอยู่กับว่าทำดีเพื่อ
 พระเจ้า หรือเพื่อพระอัลเลาะห์ เมื่อตายไปจะได้ไปอยู่กับพระเจ้าหรืออัลเลาะห์ เขาไม่
 เข้าใจในเรื่อง บุคคลาธิษฐาน และธรรมาธิษฐาน ไม่มีใครอธิบายก่อนหน้านี้เลยนะคะ
 ว่า ตัวเรานั้นแหละคือพระเจ้า มันเหมือนกับเป็นการประกาศที่ยิ่งใหญ่มาก แล้ว
 ศาสนาพุทธก็ยิ่งใหญ่มากจริงๆ นั่นแหละค่ะ

อยู่ที่สวีเดนนี้ ดิฉันมีเพื่อนที่สนิท 2 คน คนหนึ่งเป็นผู้หญิงชาวสวีเดน นับถือ
 และศรัทธาในศาสนาคริสต์ของเขาอย่างแน่นแฟ้น เขาจะสวดมนต์อ่อนนวยพรพระเจ้า
 อีกคนหนึ่งเป็นคนไทยมุสลิม เขาทำละหมาดวันละ 5 ครั้ง แต่ดิฉันดูแล้วว่ามัน

เป็นการปฏิบัติแบบศีลลัทธิพศุปาทาน เพราะเขามักจะแสดงอาการโลภ โกรธ หลง ออกมาอย่างไม่มี ความละอาย ทั้งสองคนนี้ค่อนข้างจะพยายามโน้มน้าวดิฉันให้เข้าไป นับถือศาสนาของเขา แต่ดิฉันก็พยายามเปลี่ยนเรื่องคุย เพราะรู้ว่าคุยกับเขาก็ไม่มี วันเข้าใจเรา แต่เราเข้าใจเขา

พ่อครูว่า... ประเด็น “เขาก็ไม่มีวันเข้าใจเรา แต่เราเข้าใจเขา” ประเด็นนี้ แหะคือพุทธ แต่ศาสนาอื่นเขาจะไม่เข้าใจเรา แต่เราเข้าใจเขาและเข้าใจเรา เข้าใจ สองอย่าง แต่ทางโน้นจะเข้าใจแต่ของเขาและเขาจะไม่เข้าใจอย่างเราเลย ของเรานี้ เข้าใจของเขา เพราะฉะนั้นพุทธนี้เข้าใจคริสต์ เข้าใจอิสลาม

_จะไปบอกเขาได้ยังไงว่าศาสนาพุทธของเราดีกว่าของเขา เหนือกว่าของเขา บางครั้งในหน้าที่การงานของดิฉัน ดิฉันจะเล่าให้เขาฟังว่าเจออุปสรรคต่างๆ เขาก็จะบอกว่าเดี๋ยวเขาจะสวดมนต์ให้พระเจ้าช่วยเรา หรือให้อัลเลาะห์ช่วยเรา ดิฉัน ก็ได้แต่ตอบว่าขอบใจนะ คนมุสลิมเคยพูดอยู่หลายครั้งว่า สักวันหนึ่งอัลเลาะห์จะเปิด ใจพิ์ปัม ดิฉันก็เงิบ เพราะใจอยากจะบอกว่า เออไม่ต้องเปิดใจหรอก เขาน่ะควรจะ เปิดใจศึกษาศาสนาพุทธ ใจเราเปิดอยู่แล้ว แต่เราเห็นว่าศาสนาพุทธ ดีกว่าศาสนา ของเขา

แต่แล้วก็มีพวกชาวยุโรปที่มาสนใจในศาสนาพุทธ อย่างเช่น วัดป่านานาชาติ ของหลวงพ่อบุชา เขาก็มาหลงในนั่งสมาธิหลับตา ซึ่งก็เข้าไม่ถึงแก่นของศาสนาพุทธ

อยู่ดี ส่วนพี่ชายของคนที่ยึดอิสลามซึ่งมีการศึกษาสูงกว่าเพื่อนของดิฉัน เขาชอบพยายามพูด เพื่อจะเอาชนะว่าศาสนาอิสลามดีกว่าศาสนาพุทธ แต่ดิฉันไม่เถียงกับเขาหรอก แต่ดิฉันก็บอกไปว่าไม่เป็นไรหรอก ทุกศาสนาก็สอนให้เป็นคนดีนั่นแหละ

ดิฉันก็เห็นว่าศาสนาพุทธเหมาะที่สุดสำหรับดิฉัน ส่วนเขาเห็นศาสนาอิสลามเหมาะที่สุดสำหรับเขา ก็เลือกนับถือตามความพอใจ เราก็ยอมรับในความต่างก็แค่นั้นเองและก็เคารพในทางเลือกของแต่ละคน (พ่อครูว่า นี่แหละ ต้องเป็นนานาสังวาส)

สรุปค่ะ ดิฉันดีใจมากที่ได้มาเจอพ่อครู เพราะพ่อครูทำให้ดิฉันชัดเจนในเรื่องของเทวนิยมและอเทวนิยมอย่างลึกซึ้งค่ะ อีกอย่างหนึ่งการที่เรายอมได้มันก็จบค่ะ

พ่อครูว่า... เห็นไหม ยอมได้นั้นมันจบ ถ้ายอมไม่ได้มันไม่มีวันจบ อย่างทักษิณเป็นต้น เห็นไหม ยอมไม่ได้ ยังไงก็ยอมไม่ได้ มันก็ไม่มีวันจบหรอก

_อีกอย่างหนึ่งการที่เรายอมได้มันก็จบค่ะ ดิฉันก็ไม่ไปเถียงกับเขาหรอกค่ะ ยอมให้เขาคิดตามนั้นของเขา คือเราถอนตัวจากการเป็นคู่ชกของเขาค่ะ ดิฉันเข้าใจเลยค่ะ ว่าสงครามศาสนามันก็สามารถเกิดขึ้นได้ จากความคิดเห็นที่ต่างกันในการพูดคุยกัน ในชีวิตประจำวัน แล้วต่างฝ่ายต่างจะเอาชนะกัน

ดิฉันซาบซึ้งในคำพูดที่ว่า ทุกสิ่งจบที่เรา คือดิฉันไม่พยายามไปโน้มน้าวให้เขา มาเข้าใจเรา เพราะดิฉันรู้ประมาณของตนเอง ว่าเราไม่ได้เก่งขนาดที่จะไปสอนเขาได้

แต่กิจที่ควรทำตอนนี้คือ มุ่งดูกิเลสตัวเองและลดละกิเลสตัวเองไปเรื่อยๆ จนกว่า
กิเลสจะหมด ไม่ว่าจะกี่ชาติก็ตาม กราบนมัสการค่ะ

พ่อครูว่า... ดี อยู่ถึงสวี่เดนหลายปี หลายสิบปีก็ยังติดตามอยู่ ดูทาง
youtube ตลอดก็ได้ประโยชน์

ชีวิตไม่มีอะไรหอก ชีวิตถ้าไม่เอาธรรมะเกิดมาก็สูญเปล่า ถ้าเอาธรรมะ
ชีวิตก็จะเกิดมาชาติหนึ่งชาติหนึ่งก็จะพัฒนา พัฒนาจิตวิญญาณเรา นี่มันจะเป็น
อรรถภาพของเรา ค่อยๆพัฒนาขึ้นไป จนกระทั่งสามารถจบเป็นอรหันต์ ถ้าจบเป็น
อรหันต์แล้วคุณจะอยู่หรือไม่อยู่ก็เรื่องของคุณแล้วตอนนี้ อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่สุดยอด ว่าไปแล้ว คนอื่นเขาก็ว่า
ของเขาสุดยอด เขาเข้าใจของเราไม่ได้ก็ชัดเจนอยู่แล้วศาสนาอื่น ไม่ใช่จะเข้าใจได้
ง่ายศาสนาพุทธ จนกว่าจะมาเป็นพุทธแล้วเราจึงจะรู้ว่าเขาเข้าใจเราไม่ได้ง่ายๆ
หอก แต่เราเข้าใจเขา พอเป็นพุทธจริงๆแล้ว

นอกเสียจาก เป็นพุทธที่ไม่เข้าถึงแก่น ก็ไม่ได้มรรคผล ก็จะเปลี่ยนแปลงไป
ได้ เปลี่ยนไปเป็นศาสนาอื่นได้ ถ้าเป็นพุทธที่เข้าถึงแก่น โสดาบัน สกิทาคามี
แล้วไม่มีไปเป็นศาสนาอื่น อันนี้เป็นนิยตะ

พ่อครู ตามนั้นของเขา คือเราถอนตัวจากการเป็นคู่ชกของเค้า คู่กันชีวิต
ประจำวันและต่างฝ่ายต่างจะเอาชนะกัน ซึ่งใน ทุกสิ่งจบที่เราไม่พยายาม เรา ว่า

เราไม่ได้เก่ง มุ่งกิเลส กราบนมัสการ อยู่ถึงสวีเดน ดู ไม่เกิดมาบุญเปล่าถ้าเอา
ธรรมะ

เด็กมาฟังธรรมมาเล่นในศาลาก็ได้ซึมซับธรรมะ

_น้อมกราบนมัสการค่ะ

ดิฉันมีเรื่องไม่สบายใจนิดหน่อย ได้รับข้อมูลมาจากเพื่อนกลุ่มศีล5 ในวัด ว่า
ช่วงนี้ไม่ค่อยไปฟังเทศน์ เพราะเจอฟัสสะที่ศาลา เหตุการณ์มีอยู่ว่า ผู้หญิงท่านหนึ่ง
พาลูกเล็ก ที่กำลังชน ไปฟังธรรมที่ศาลา ในช่วงเย็น ด้วยความไม่รู้ความของเด็ก ลูก
ของเธอไปจับหัว ญาติธรรมท่านหนึ่ง ที่กำลังฟังธรรมอยู่ (เป็นญาติธรรมเก่าแก่ ที่
สื่อสภาวะธรรมได้ดีมาก) ญาติธรรมท่านนั้นโกรธมาก และ คว้ามือเด็กคนนั้นไว้ และ
บีบมือเด็ก เพื่อสั่งสอน สายตาเกรี้ยวกราด แม่เห็นทำไม่ได้ จึงรีบไปขอโทษ และเอาตัว
ลูกออกมา ก็ถูกญาติธรรมท่านนั้น ว่ากล่าวตักเตือน จากเหตุการณ์ในครั้งนั้น คุณ
แม่ท่านนั้น จึงต้องระมัดระวังลูกมากขึ้น และตัดสินใจไม่พาลูกไปฟังธรรมที่ศาลา อีก

ดิฉันเสียดายโอกาส ที่แม่เด็กจะได้ฟังธรรม และเด็กเล็กๆ จะได้ซึมซับธรรมะ
จาก พ่อครูค่ะ เพราะครอบครัวของดิฉันเองก็เคย ต่อสู้กับ สถานการณ์ความยาก
ลำบาก จากการพาเด็กเล็กไปฟังธรรมที่ศาลาเช่นกัน แต่ก็ได้ต่อสู้กับผัสสะในศาลามา
จนลูกโต และได้เห็นประโยชน์ ได้อานิสงส์จากการฟังธรรม

กราบขอบพระคุณค่ะ

พ่อครูว่า... อาตมาเคยพูดว่า เด็กลูกของเราหรือหลานของเราตัวเล็กที่มา
กับเรา เรามาฟังธรรม แล้วเด็กมันก็วิ่งเจี้ยวจ้าว พวกเราก็ปรามกันไปตามประสา
อาตมาก็บอกว่าเด็กมันฟังไม่รู้เรื่องแต่มันได้ซึมซับ โดยบัญญัติโดยภาษาโดยอะไร
ก็แล้วแต่ มันก็ซึมซับเข้าไป ถึงชั้นออสโมซิส มันซึมลึกเข้าไป มันไม่เสียหลาย
หรอก เพราะฉะนั้นอาตมาถึงไม่ค่อยจะไปด้านว่า อย่าเอาเด็กเข้ามา ไม่เคยไปห้าม
นอกจากมันจะจนมากก็พยายามบอกกันพวกเรารู้ ก็พยายามไม่ให้มันเป็นเช่น
นั้น มันก็ไม่ค่อยดี อย่างนี้เป็นต้น

ก็อย่างที่ค่อยๆเป็นมา ค่อยๆรู้ว่าเราควรจะทำอะไรปฏิบัติอย่างไร
ก็แม้แต่กับเด็กเล็ก เด็กโต

สักราชพิธี กับอัตตานุพิธี ต่างกันอย่างไร

_สายัญ... กราบนมัสการค่ะ ขอเรียนถามปัญหาค่ะ สักราชพิธี กับ อัตตานุ

พิธีต่างกันอย่างไรคะ

พ่อครูว่า... สักราชพิธี กับอัตตานุพิธี ต่างกันอย่างไร

มันก็มีพยัญชนะกำกับอยู่แล้ว ภาวะ มันมีคำว่า พิธี เหมือนกันตัวท้ายคือ
ความเห็นความยึดถือของตัวเอง ความเข้าใจยังไม่ถึงขั้น ยึด บางคนก็ยึดแน่น

อัตตานุทิฏฐิ นี่แหละเป็นตัวยึดแน่น ยึดเป็นอัตตาตามทิฏฐิของตน อนุ

คือ ตาม ทิฏฐิ คือ ความเห็นความเข้าใจและก็เป็น อัตตา ยึดแล้ว

ส่วน **สัkkายะ** ไม่ใช้การยึด แต่เป็นการเข้าใจ ทิฏฐิคือการเข้าใจ

คนนั้น เข้าใจแล้วยึด อัตตานุทิฏฐิ เข้าใจแล้วยึดเป็นอัตตา ส่วน สัkkายทิฏฐิ

คือให้ทำความเข้าใจว่า กายะคืออะไร ของตนเองนี่แหละ สัkkะคือตนเอง กายะ
ของตนเองคืออะไร

เดี๋ยวนี้เพี้ยนไปหมดเมืองไทยนี้ คำว่ากายเป็นภาษาไทยแล้ว ไปเข้าใจว่ากาย
คือสรีระ นั่นแหละมิจาทิฏฐิ เพราะฉะนั้นจะพ้น สัkkายทิฏฐิ คือต้องเข้าใจให้ถูก
ว่า กาย ไม่ใช่สรีระ สรีระมันคือซากศพ มันคือร่างข้างนอก ไม่มีจิตวิญญาณร่วม
ด้วย สรีระไม่มีจิตวิญญาณร่วมด้วย ฟังดีๆนะตรงนี้ ภาษาอาตมาอธิบายเป็น
ภาษาไทยชัด

สรีระไม่มีวิญญาณ ไม่มีจิตวิญญาณเข้าร่วม เป็นเฉพาะร่างอย่างเดียว หรือ
ซากศพ หรือคนตายนี่คือสรีระ แต่ กายนี้ เป็นสรีระไม่ได้ เป็นเฉพาะร่างอย่าง
เดียวก็นี่ไม่ได้ กายจะเป็นจิต เป็นมโน เป็นวิญญาณ ด้วยซ้ำ นี่คือศาสนาพุทธ
ทุกวันนี้ คนเสื่อมจากศาสนาพุทธโดยเฉพาะคนไทย คำว่ากายเป็นภาษาไทย และ
ไปแปลกายว่าสรีระ และแถมไปแปล สรีระแปลว่าร่างกาย อ้าว.. ผิดซ้ำผิดเอะผิด
ซ้อนเข้าไปอีก

สรีระมันแปลว่าร่าง ก็ถูกแล้ว แล้วไปเอากาย คำพิตมาใส่เข้าไปอีกแปลเป็น ไทชนะ เอาคำไทยที่ตัวเองก็ผิดแล้ว ผิดอย่างไร ผิดเข้าใจว่ากายคือสรีระ แล้วเอามาแถมซ้ำเข้าไปอีกว่าเป็นร่าง ๆ โอ้โห..เป็นร่างใหญ่เลย สรีระเลยเป็นร่างๆใหญ่เลย ซึ่งเอาคำว่ากายที่มันแปลว่าจิตนี้ไปใส่สรีระผิด มันก็เลยผิดซ้อน 2 เข้าไปอีก เพราะฉะนั้นจึงไม่สามารถที่จะปฏิบัติธรรมบรรลุได้

ถ้าคำว่ากายยังไม่สัมมาทิฐิ ปฏิบัติธรรมอย่างไรก็ไม่บรรลุ เป็นข้อแรกของสังโยชน์ข้อที่ 1 เลย ต้องพ้นสักกายทิฐิ อย่างนี้เป็นต้น

เมื่อไม่พ้น สักกายทิฐิ ก็ไปปฏิบัติโกฏตรธรรม คือโพธิปักขิยธรรม 37 ไม่ได้ เพราะโพธิปักขิยธรรม 37 เริ่มต้นอันแรกก็คือ กาย พิจารณา กายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม

เพราะฉะนั้นเมื่อเข้าใจกายในกายไม่ได้ ผิดไปแล้ว มันก็ไม่ต่อเนื่องไปถึงเวทนา ไม่ถึงจิต ไม่ถึงธรรม เพราะกายเป็นนี้กว่าเป็นร่างเฉยๆ มีแต่กายภายนอก เข้าใจว่ากายคือร่างนี้ เข้าใจแต่กายภายนอก ไม่มีจิตไปร่วมด้วยเลย แล้วมันจะไปเข้าถึงเวทนา ไปเข้าถึงจิต ไปเข้าถึงธรรม ได้อย่างไร

เมื่อมันแยกแล้ว เพราะฉะนั้นเขาจึงล้มตา สบายมากปฏิบัติธรรม เพราะเขาไม่เอาเนื้ข้างนอก จึงเที่ยวได้ไปหลับตาปฏิบัติธรรมเฉยกันหมด ก็เลยไม่ได้เรื่อง เพราะการปฏิบัติธรรมไม่มีกายไม่ได้

ใน อาริยบุคคล ท่านกำชับไว้เลยว่า ต้องสัมผัสวิโมกข์ 8 ด้วยกาย จึงจะ
 ทำให้กิเลสอาสวะสิ้นได้

เพราะฉะนั้น ปฏิบัติวิโมกข์ 8 ไม่มีกาย เพราะไปหลับตา พอเขาบอกว่าเข้า
 วิโมกข์ หรือเขาเรียกว่าสมาบัติด้วยนะวิโมกข์นี้ เข้าสมาบัติ เขาเรียก สมาบัติ 8
 หรือวิโมกข์ 8 แล้วไปหลับตา ไม่สัมผัสวิโมกข์ 8 นี้ด้วยกาย ไม่มีกาย ไม่มี
 ภายนอก ภายนอกต้องมีทั้งภายนอกและภายใน ไม่แยกกันด้วย นี่แหละเข้าใจกันยาก
 ไม่แยกนะ

ไม่แยกนะ เหมือนสุขกับทุกข์ไม่แยกกัน พวกเราเข้าใจแล้วสุขกับทุกข์ไม่
 แยกกัน เพราะฉะนั้นถ้าจะดับก็ดับหมดเลย

จะไม่ให้มีกาย ก็คือ คุณไม่มีทั้งความรู้สึก เพราะกายจะต้องมีเวทนา เมื่อไป
 ตัดกายออกแล้วเวทนาคุณก็ไม่มี ไม่มีผัสสะ ไม่มีขันธ์นอก คุณก็ไม่มีกาย คุณก็ไม่มี
 เวทนา

ศาสนาพุทธนั้นต้องปฏิบัติที่เวทนาเป็น**กรรมฐาน** เป็นที่ตั้งแห่งกรรมฐาน
 เป็นที่ตั้งแห่งการปฏิบัติ เมื่อไม่มีเวทนา ไม่มีที่ตั้งแห่งการปฏิบัติ มันก็เลยโมฆะ
 หมด

เพราะศาสนาพุทธนั้น หัวใจคือสุขทุกข์ เรียนรู้ทุกข์นี้แหละ แล้วก็จะดับทุกข์ เมื่อดับทุกข์หมด สุขก็หมดไปด้วย เป็นอริยสัจ 4 เป็นหัวใจของศาสนาพุทธ แต่ เขามิจฉา มิจฉา

มิจฉา คือ ไม่รู้ ถึงขั้นอวิชชา เพราะฉะนั้นถ้าอวิชชาเสียแล้วตั้งแต่อริยสัจ 4 ก็อวิชชาแล้ว เขาก็มิจฉาปฏิญญาไป 4 ข้อ แล้วยังจะไปแถมมิจฉาปฏิญญาในเรื่องส่วนที่เป็นอดีต ส่วนที่เป็นอนาคต และทั้งส่วนอดีตและทั้งอนาคต และก็ยังไม่รู้จักปฏิเสธสมุปบาท คุณก็ครบพร้อมอวิชชาสวะ อวิชชาสวะ 8 เต็มๆเลย แล้วเยอะเดี๋ยวนี้มี เยอะ อริยสัจ 4 เข้าใจกายกันไม่ได้ ปฏิบัติก็ไม่มีกายก็โหมะไปแล้ว

ยิ่งไปเข้าใจส่วนอดีต ส่วนอนาคต หรือทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต ไม่ได้ ที่เข้าใจไม่ได้ก็เพราะไปหลงด้วย หลงส่วนอดีต หลงส่วนอนาคต แล้วก็ไปจมอยู่กับ อดีตกับอนาคต เพราะฉะนั้นเขาไม่ได้เลย

ผู้พ้นอดีต พ้นอนาคต ก็ารู้ว่า อ้อ.. อดีตกับอนาคตก็คือสภาพที่เป็นกาละ ชนิดหนึ่ง ที่มันไม่เป็นความจริง ไม่มีปัจจุบันชาติ เพราะฉะนั้นต้องมามีปัจจุบัน ชาติ มาเป็นทิฏฐธรรม มาเป็นปัจจุบันชาติจึงจะเป็นความจริง แล้วทำความจริง นั้น ถ้าสัมมาทิฏฐิก็จะทำความจริงได้ทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต ก็ารู้ชัดว่ามัน ต่างกันอย่างไร และมันจะเป็นที่สุดคือต้องเป็นปัจจุบัน ทำที่สุดให้กิเลสหมด จนกระทั่งมีประสิทธิภาพของจิต

ถ้าอะไรก็ตามแต่ มาถึงปัจจุบันจะเป็น 0 ทำให้กิเลสสูญได้ เพราะฉะนั้นอดีต
ทุกอดีตก็จะเป็น 0 จากที่ปัจจุบันของคุณมีประสิทธิภาพสมบูรณ์ เพราะฉะนั้น
จนกระทั่งอนาคตจะมาอีกเท่าไร เท่าไร เท่าไร ฉะนั้นจะทำอนาคตให้เป็น 0 ได้
หมด เพราะฉะนั้นทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต หมด หมดฤทธิ์ อดีต อนาคตหมด
ฤทธิ์ เพราะปัจจุบันทำ 0 ได้หมดเลย นี่คือ **คนอยู่เหนือกาละ**

คนอยู่เหนือกาละ ที่ทำได้เช่นนั้นเพราะเข้าใจปฏิจลสมุปปาททั้งหมด เริ่ม
ตั้งแต่วิชชา เปลี่ยนเป็นวิชชา จะไม่โลอย่างอวิชชาแล้ว ถ้าโลอย่างอวิชชาคือตัว
พญูชนะทั้งหมด 11 ตัวนั้น ลึก สุดท้ายผลของมันก็คือ โศกะ ปริเทวะ ทุกขะ
โทมนัส อุปายาสะ

เพราะฉะนั้นปฏิจลสมุปปาท เมื่อเป็นวิชชา เราก็รู้จักสังขาร รู้จักสังขารแล้ว
สามารถทำอภิสังขารได้ ทำอภิสังขาร 3 สำเร็จ วิญญูญาณก็สะอาด เราก็รู้จักนาม
รูป เพราะเราปฏิบัติต้องใช้นามรูป แม้มันจะไปสนิทกันเป็นอายตนะ รวมกัน
จนกระทั่งเขาเรียกว่าตัวเชื่อม อายตนะ มันเป็น 2 สภาพอยู่ด้วยกัน

ในกลุ่มของสังขาร-วิญญูญาณ-นามรูป-อายตนะ คือกลุ่มหนึ่ง ที่อาตมาเคย
อธิบายมาแล้ว

ในปัจจุบันชัดเจนจริงๆเลย ย้ำเป็นวิชชานะ ก็มีผัสสะ เวทนา ตัณหา
อุปาทาน แล้วก็ เป็น ภพชาติ เพราะฉะนั้นเมื่อมีผัสสะ มีเวทนา เรียนรู้สัมผัสมา

ทฤษฎีหรือเป็นวิชา ก็จัดการ กับผัสสะ เวทนา ที่มันมีตัณหา ก็จัดการกับมัน ที่มัน มีอุปาทานก็จัดการกับมันออกให้หมด ถ้ามันไม่หมด ภพมันก็กลายเป็นกามภพ หรือ มันจะเป็นรูปภพ อรูปภพอยู่ แต่ถ้าสามารถทำได้หมด ภพก็หมดด้วย กลายเป็นวิภวภพ วิภวะ แปลว่า ไม่มีภพ

ในขณะที่เรากำลังปฏิบัติ เรามีกามตัณหา เรามีภวตัณหา ภวตัณหาคือรูป ตัณหากับอรูปตัณหา เราก็กาลังกามตัณหาให้หมด หมดแล้วก็ล้างต่อ รูปตัณหากับ อรูปตัณหา ล้างให้หมดอีก

ในคำว่า วิภวะคือไม่ต้องการมีภพ ตัณหาที่ไม่ต้องการมีภพ ก็ล้างภพ กิเลส ในกามภพ กิเลสในรูปภพ กิเลสในอรูปภพ ก็หมดภพ กิเลสในภพต่างๆหมด จิตก็เป็นจิตในวิภวตัณหา เป็นตัณหาอุดมการณ์

อาตมาก็เคยอธิบายไปแล้ว จนกระทั่งบอกว่าพระพุทธเจ้าก็มีวิภวตัณหา ตัณหาอุดมการณ์ ต้องการจะสอนคนสอนใคร พระโพธิสัตว์ก็มีวิภวตัณหาทั้งนั้นแหละ ไม่ใช่คนเด้อๆ เชื่องซึม ไม่อยากได้ใครดีอะไร ไม่ใช่ เป็นความปรารถนาดี อย่างมีพลังด้วย มีดีพั่ง มีแรงมีพลัง ต้องการให้คนได้ดี

เพราะฉะนั้นเราจะเข้าใจที่อาตมาขยายความไปบ้างแล้ว ในปฏิจลสมุปปาท จนกระทั่งอยู่เหนือภพชาติ พอบรรลुरुหันท์แล้วก็เป็นผู้ที่ไม่มีปัญหาแล้ว จะดับ

ภพจบชาติก็ทำได้ จะยังไม่ได้ภพจบชาติเราก็ทำได้ จึงเรียกว่า **ผู้อยู่เหนือภพ**
ชาติ

ส่วน โสกะ ปริเทวะ ทุกชะ โทมนัส อูปายาสะ พระอรหันต์ท่านตัดทิ้งแล้วไม่มีเลย

เพราะฉะนั้นอาตมาก็เคยพูดมาแล้วว่า พวกเราจึงเป็นกลุ่มพวก อ(โสกะ-
ปริเทวะทุกชะ โทมนัส อูปายาสะ) แล้ว แม้มันยังเหลือความโศก ความพิริพไร
ปริเทวะหรือยังมีความทุกข์โทมนัสอยู่บ้าง คุณก็มาเป็นผู้พากเพียรปฏิบัติอย่าง
สัมมาทิฏฐิ เพราะเป็นพวกที่ อโศกะ แล้ว

สัมมาทิฏฐิในพวกอโศกะ ไม่ได้ม่งายกับพยัญชนะอยู่เท่านั้น สามารถจะ
เข้าใจสภาวะ มาปฏิบัติแล้วจะเข้าใจ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ รู้จัก
จิต เจตสิก รูป นิพพาน สภาวะธรรมที่เป็นนามธรรมกับรูปธรรมทั้งนั้น ก็สามารถ
ที่จะปฏิบัติธรรมมีมรรคมีผล

(กลับมาที่คำถาม SMS)

ลักกายทิฏฐิ ตกลงได้ตอบไปแล้วใช่ไหม อัตตานุทิฏฐิ ก็ตอบไปแล้ว

อัตตานุทิฏฐิคือตัวที่ยึด ยึดทิฏฐิ เพราะฉะนั้น อัตตา ไม่ต้องนุทิฏฐิหรอก

อัตตาทิฏฐิ ทิฏฐิที่ยึดอัตตา

ทฤษฎีที่ยึดอัตตานิ เมื่อไม่รู้อัตตาก็ไปยึดอัตตาจนกลายเป็นโอฬาริกอัตตา ซึ่งเป็นผู้ที่น่าสงสารมาก โอฬาร อาตมาเคยอธิบายไปแล้วนะ อัตตาที่(ใหญ่โต)

มโฬาร อลังการ

เพราะไม่รู้อัตตวาทุพาทาน ไม่รู้การยึดที่ได้แต่วาทะ ได้แต่พยัญชนะ ได้แต่ความรู้ กลายเป็นพญาครุฑ ทุกวันนี้ แล้วยังได้รับความนับถือกันเป็นปราชญ์ของศาสนาพุทธ แต่ท่านก็เป็นผู้ อัตตวาทุพาทาน ไม่เข้าถึงเนื้อ แม้แต่อัตตาท่านก็ไม่เข้าไปแตะถูกอัตตาตัวเองเลย

แต่ท่านเก่งวาทะ บัญญัติภาษามากมาย แล้วท่านก็หลงในอันนั้นเลย อาตมาก็เคยพูดถึงท่านเยอะ ที่ท่านปราชญ์หลายผู้หลายคนหลายองค์ บวชเป็นภิกษุด้วยหลายองค์ เก่งพยัญชนะ เก่งภาษา เก่งบัญญัติทั้งนั้น อาตมาพูดรู้ท่านไม่ได้หรอก แล้วก็ไม่มีความรู้รู้ท่านด้วย เพราะท่านรู้หมดเลย ภาษาของพระพุทธเจ้า ภาษาของพระเถระ ภาษาของอาจารย์ต่างๆที่ผิดเพี้ยน ท่านก็รู้หมด แล้วท่านก็มาตีรวมแล้วก็มาเพี้ยนเข้าหาภาษาสมัยใหม่ของอาจารย์วาท ภาษาของอาจารย์ต่างๆ แล้วท่านก็ 모르ตัว เพราะท่านไม่รู้อัตตา ตัวท่านก็ตามไป มีคนนับถือท่านมากๆ เพราะไม่ได้มีความมั่นคงในจุดถูกต้องหรือจุดที่แน่นอนแล้ว มันไม่มี ในจิตมันไม่มี ปฏิภาณปัญญา รู้จักชัดเจน แล้วก็ได้มรรคได้ผล มันไม่มีจุดนิยตะ ไม่มีจุดเที่ยงแท้

ของตน ไม่มี มันก็เลยไหลไปตามโลกียะดังดูด ยิ่งความรู้อากก็ยิ่งไหลเพี้ยนไป
ตาม เยอะไป

นี้อาตมาก็พยายามขยายสภาวะธรรมสู่ฟัง เรื่องความไม่สัมมาทิฐิจริงๆ มัน
พาเลื่อนเปื้อนเลอะเทอะง่าย แล้วหลงว่าตัวเองมีเยอะด้วยนะ หลงว่าตัวเองได้เยอะ
หลงว่าตัวเองรู้เยอะด้วย พระพุทธเจ้าท่านสรุปลงไปเป็น ปทปรมบุคคล ว่าเป็นผู้ที่
ธรรมะของพระพุทธเจ้าก็รู้มาก ท่องจำก็ได้มาก แต่ไม่ได้บรรลุธรรมในชาตินั้น
เมื่อไม่บรรลุธรรมในชาตินั้นจึงจะสามารถไปเก็บเอาขยะอะไรต่ออะไร ที่เป็นความ
รู้เลอะเทอะ แม้แต่ความรู้ของเทวนิยมก็เอามาบวก เอามาผสม แล้วก็ไม่รู้ว่ามัน
เป็นเทวนิยม มันก็ไม่ว่าจะช่วยยังไง

สภาวะธรรมเวทนา 108 ของพระอรหันต์

__ถึกไท...ขอพ่อครูได้โปรดอธิบายพระอรหันต์อย่างสมณะดินดี และลึกซึ้งมาตุ
มุสดี ว่าเป็นลักษณะอย่างไรครับ

พ่อครูว่า... ให้อาตมาไปอธิบายคุณลักษณะของอรหันต์ของผู้อื่น อาตมาก็
ขออธิบายลักษณะความเป็นอรหันต์ของอาตมาก็แล้วกัน ไปอธิบายคุณลักษณะ
อรหันต์ของผู้อื่น ถ้าเพื่อมีส่วนตรงกับอาตมา นั้นแหละของท่านดินดีหรือท่านมุ
สดีก็แล้วกัน

ความเป็นอรหัตตนั้น คือ ผู้นั้นรู้จิต เจตสิก รูป นิพพาน (ปรหมัตถธรรม 4)

เหมือนกับใช้กำปั้นทุบดินนะ ก็ต้องรู้จิตเจตสิกของตัวเอง แยกแยะเป็นเจตสิก แล้วเรียนรู้เจตสิกต่างๆ เพราะเวลาจะเรียนต้องเรียนแยกมาเป็นเจตสิก ย่อยมาเป็นเจตสิก จิตนี้แหละ ต้องย่อยมาเป็นเจตสิก และโดยเฉพาะเจตสิกที่จะพาให้ บรรลุนิพพานนั้นอยู่ที่เวทนา

เพราะฉะนั้น ถ้าผู้ใดที่เรียนรู้เวทนาได้ อ่านเวทนาออก แล้วก็ปฏิบัติธรรม เวทนา 108 ได้ แยก มโนปวิจาร 18 ออก โดยรู้ไม่ยากว่า)เวทนามันทุกข์สุขและไม่สุขไม่ทุกข์ (เวทนา 3) หรือเวทนามันมีทุกข์ แล้วก็สุข หหมดทุกข์สุขที่มันหยาบ แล้วก็ปโลมนัส โทมนัส จนเป็นอันที่ 5 อุเบกขา (เวทนา 5) ฉะนั้นพลังงานหรือดีกรีของทุกข์สุขหมดไประดับโน้น เบาบางลงเป็นปโลมนัส โทมนัสก็รู้อีก ทำออกหมดจนกระทั่งหมด หหมดทุกข์หมดสุข ก็เป็นอุเบกขา เพราะ ของพระพุทธเจ้าไม่ใช่อุเบกขาเพราะสะกดจิต แต่อุเบกขาเพราะจิตสะอาดจากกิเลส

จิตสะอาดจากกิเลสก็เป็นจิตกลางว่างเปล่า แล้วก็ทำแล้วก็แข็งแรง ถาวรด้วย โดยปฏิบัติ มโนปวิจาร 18 เคหสิตะ 18 เนกขัมมะ 18 (มโนปวิจารมี 2 ฝ่าย คือ เคหสิตะ กับ เนกขัมมะ ฝ่ายละ 18)

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ 6 ทวาร ทางตา มันทุกข์ก็ได้ สุขก็ได้ ไม่ทุกข์ไม่สุข ก็ได้ หูก็เหมือนกัน ทุกข์ก็ได้ สุขก็ได้ ไม่ทุกข์ไม่สุขก็ได้ จมูก ลิ้น กาย ก็เหมือนกัน

และแม้จะหมดกายแล้ว มันเหลือใจเท่านั้น มันก็ยังมีโสมนัส โมนัส และไม่สุขไม่ทุกข์ หรืออุเบกขา มันก็เป็นได้

เป็นอย่างโลกียะคือ เกลียด เพราะมันหลงสุขหลงทุกข์ อย่างที่หลงติดยึดนี้ทางเทวนิยมไม่ต้องพูดเลย เขาไม่มีทางหมด แม้แต่ชาวพุทธที่แยก มโนพิจารณา 18 ของเวทนาของตนไม่ได้ สัมผัสแล้วก็แยกเวทนาไม่ออก

แล้วก็ไม่รู้จักรว่า การทำออก เรียกว่า เนกขัมมะ ก็ 18 ตัวเหมือนกัน ทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ กับ ทุกข์ สุข ไม่สุขไม่ทุกข์ เหมือนกัน แต่อันนี้เป็นโลกุตระ เอากิเลสออก จิตก็ใสสะอาดขึ้นมาเรื่อยๆๆ จนสุดท้าย กิเลสสะอาดบริสุทธิ์บริบูรณ์ด้วยเนกขัมมะ

ซึ่งในเวทนา 108 จากเวทนา 18 กับ 18 รวมเป็น 36 พระพุทธเจ้าให้ปฏิบัติตรวจสอบกับกาละ 3 ด้วย อดีต 36 ปัจจุบัน 36 อนาคต 36 ซึ่งอธิบายผ่านๆ มาก่อนเมื่อก็นิดหน่อยแล้ว

ปัจจุบันเป็นตัวยืนยันความจริง ปัจจุบันถึงจะเป็นความจริง ถ้าไม่มีผัสสะ ไม่มีทิวฏฐธรรม ปัจจุบันชาติหรือปัจจุบันกาลขณะที่ ตากระทบรูป หูกระทบเสียง (ถ้าไม่มี)มันไม่เป็นจริง มันเป็นเรื่องอดีต เป็นเรื่องอนาคต เป็นเรื่องจิตอยู่ในภพ อยู่ในภวังก์

ขณะที่ตาคุณไม่กระทบสัมผัสข้างนอก คุณหลับตา มันจะมีความจริงตรงไหน? กิเลสมันไม่ได้เกิด มันไม่ใช่กิเลสแท้ แต่เป็นกิเลสสมมุติ กิเลสสัญญา ไอ้กิเลสที่จำได้ไปคิดถึงอันใดก็กิเลสจำได้ หรือไปคิดถึงอนาคต คุณก็ปั้นกิเลสเข้าไปสิ คุณจะปั้นยังงี้ก็ได้กิเลสในอนาคต มันก็พุ่งชานไปได้สารพัด มันไม่มีกิเลสจริงนี่

เพราะฉะนั้น คนหลับตาปฏิบัตินั้น โหมะจากศาสนาพุทธ มันไม่มีทางจะบรรลุมรรคกันหรอก

เพราะฉะนั้นเสื่อมชัดเจนเห็นไหม? ศาสนาพุทธในเมืองไทย ไปนี้กว่าพวกหลับตาปฏิบัตินั่นแหละคือมรรคกันแน่ อย่างเรื่องนี้เป็นต้น แล้วมาเจอโพธิรักษ์เข้าบอก “ปัดโร! ไอ้อย่างนี้มันจะไปเป็นมรรคได้อย่างไร โอ้โห!..พูดจ้อยๆ ดีไม่ดีก็ไปเที่ยวได้ค่าเขา ว่าเขาไปหมด” ก็ไม่ให้อะไรอย่างใด เขาพากันงมงายไปถึงขนาดนั้น อาตมาก็ไม่รู้จะว่ายังไง มันก็ต้องตำหนิ ก็ต้องว่า จะให้ไปชมได้อย่างไรมันผิด อาตมาไปชมคนผิด มันก็ไม่ถูกแล้ว มันก็แสดงถึงความโง่ของตัวเองแล้ว อาตมาไม่โง่พอจะไปชมคนผิดหรอก ชมคนถูก อ้าว ชมไปชมมา ชมตัวเอง ชมพวกตัวเอง เพราะพวกเราถูกใช้ไหม แต่ไอ้พวกไม่ถูก จะให้ไปชม มันก็ไม่ใช่ ไปชมยังงี้ละมันผิด นี่อาตมาก็พูดภาษาไทยนะ ฟังเข้าใจไหม ยวนไหม ไม่ได้ยวนยาเหลอออะไรนะ พูดสังฆธรรม พูดสู่ฟัง

สมณะดินดีหรือสิกขมาตุสุตดี นั้น มีคุณลักษณะ รู้จักเวทนาของตน ก็ทำให้
กิเลสของตนเองเบาบางและลดได้ เมื่อลดได้แล้วก็เป็นคนไม่มีกิเลส

เจ้าตัวเขาก็ บางที่ยังไม่ค่อยรู้ตัวเลย อย่างว่าแต่ใครเลย พระสารีบุตรเองยัง
ไม่รู้เลย ไม่ใช่พระสารีบุตรไม่รู้ตัวเอง พระสารีบุตรไม่รู้ว่าคุณศิษย์ของตัวเองมี
หรือไม่มีกิเลส แล้วจะให้เอาตัวไปรู้กิเลสของท่านดินดี ท่านสุตดี มันก็ไม่เต็มนัก
ก็พอได้ แต่ถึงกระนั้นก็ตาม ก็ต้องคบคั่นกัน ถ้าไม่คบคั่นกันก็ไม่ได้

ขนาดพระสารีบุตร เขาก็มีหลักฐานว่า ลูกศิษย์ของท่านบรรลุอรหัตต์แล้ว
พระสารีบุตรยังไม่ทราบเลย เพื่อนภิกษุก็เลยบอกว่าอาจารย์ ท่านองค์นี้ท่านบรรลุ
อรหัตต์แล้ว มีอยู่พระสูตรหนึ่ง อย่างนี้เป็นต้น มันไม่ง่าย ขนาดพระสารีบุตรนี้ยัง
เป็นได้ จะให้เอาตัวไปชั่งที่เดียวได้ยังไง แต่มันพอรู้ได้ คบคั่นกัน พระพุทธเจ้า
บอกว่า อาศัยความคบคั่นกันแล้วจะเข้าใจกัน รู้ว่าคนนี้มีกิเลสหรือไม่มีกิเลส

*—สู่แดนธรรม... ส่วนที่อื่นเขาประเมินอรหัตต์กัน ด้วยการเอาญาณไปส่องดู
ไม่ใช่การคบคั่น ไม่สามารถรู้ได้ใช้ไหมครับ*

พ่อครูว่า... ไม่ได้ เป็นโมเมชั่น โมเมสูตร พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนอย่างนั้น
ส่งจิตไปยังนั่น อย่างนั้นมันเป็นโมเม มันจะต้องรู้จักกายกรรม วจีกรรม เชื่อมไป
ถึงมโนกรรม แล้วเราถึงจะพิจารณาได้ จากกายกรรม วจีกรรม มันก็เชื่อมไปถึง
จิต จิตเป็นประธาน แสดงออกว่าอย่างนี้มีหรือไม่มี อย่างนี้เป็นต้น

แต่คนที่บรรลุธรรมแล้วนี้ มันเข้าใจคนบรรลุธรรมยาก กับคนที่ยังเต้ทำ เหมือนกับอย่างไม่มีกิเลส คือคนที่ยังเต้ทำ คนที่กิเลสหมดแล้วไม่มีเต้ทำ จะอนุโลมปฏิโลมกับคนที่สัมพันธ์กัน คนนี้ คนนี้ มาเกี่ยวข้องกัน เราก็อนุโลมปฏิโลม คุยกันสัมผัสกัน ก็อนุโลมปฏิโลม จะมีรู้จักอนุโลมปฏิโลม เพราะฉะนั้นก็เหมือนกับ คนมีกิเลสกับคนนี่คนนี้ เขาจะดูไม่ออกหรอก เขาจะอ่านตามอาการ ซึ่งผิด อ่าน ตามอาการ

และยังผู้ที่หมดกิเลสแล้ว ไม่มีตัวตน ใครจะว่ามีกิเลส ใครจะว่าอย่างไรก็ว่า ไปสิ ก็เราไม่มีกิเลสแล้ว ไม่มีตัวตน ก็ไม่มีปัญหาอะไร อย่างนี้เป็นต้น

เพราะฉะนั้นอาตมาก็ตอบได้ประมาณนี้ก็แล้วกัน

ปฏิบัติเองแล้วคุณจะรู้ว่า อ้อ..กิเลสมันเป็นเช่นนี้ กิเลสหายเป็นเช่นนี้ กิเลสละเอียดเป็นเช่นนี้ แล้วก็จะได้เข้าใจ

—สู่แดนธรรม... อีกนิตินึงว่า บางคนก็ประเมินว่าพระอรหันต์จะต้องผิดพลาด ไม่ได้ ใช้ข้อนี้ประเมินได้ไหมครับ

พ่อครูว่า... พระอรหันต์ผิดพลาดได้ เพราะว่าเป็นการผิดพลาดนั้นเป็น กายกรรม วาจกรรม เพราะ กายกรรม วาจกรรมนี้มันเป็นสมมุติข้างนอก เพราะฉะนั้นกายกรรม วาจกรรมตามสมมตินี้ บางทีพระอรหันต์เจตนาไม่เหมือน ค้านแย้งด้วย เพื่อที่จะดึงคนนั้น คนนั้นไป เพื่อที่จะดึงเขา

เช่น โลกมันจะดึงเข้าไปหาโลก พระอรหันต์ก็จะถึงไปหาโลกุตระ มันค้าน
แย้งอย่างนี้เป็นต้น เข้าใจไหม

เพราะฉะนั้นจึงจะไปเอาภิกขุ เอาภาคปฏิบัติประพจน์ กายกรรม วจีกรรม
ของผู้บรรลุนั้น แล้วก็ไปประเมินค่าตามโลกๆเขา มันจะไปได้อย่างไร มันไม่เข้ากันหรอก

เหลือเวลาอีกนิดหน่อย อาตมาก็อ่านกลอน เขียนมานานแล้วละ ของคุณ
อโศก สัมปรังโก (ดูเฉพาะบทกลอน คัดลอกจากต้นฉบับลายมือ ในภาคผนวก)

(พ่อครูอ่านบทกลอน และอธิบายประกอบ ดังต่อไปนี้)

การกำหนดรู้รูปนาม ๔ (มหานิทานสูตร)

พ่อครูว่า นี่มาจาก มหานิทานสูตร

กิเลสในโลกหล้า	อับประมาณ (คือนับประมาณไม่ได้)
ตามเห็นด้วย อาการ	จิตชั่ว
ผู้เสพภพนั่งผลาญ-	พราทิฏฐ-ฐธรรมเอย
กิเลสแท้ รู้ไว้	เกิด ไร้สิทธิ์เห็น

(_แห่ม! ทำไมจะไร้สิทธิ์เห็นกิเลสเลยเธอ)

ลิงคะความต่างใช้ แยกเพศ

(_ลิงคะ คือเพศ เพศหญิง เพศชาย เป็นต้น)

จิตธาตุอันทรงเจต (ต)ลิกไซรั (นะ เจตลิก)

สัมผัสหยังเหตุ ให้เวท-(ท)นาแฮ

ทรงทัญญูกาลไร ทัญญูไซรัหกลีบสอง

(ทัญญู 62 คงรู้ณะ ที่อดีตกับอนาคต)

นิมิตนั้นเปรียบด้วย เครื่องหมาย

แยกรูปแต่ละกาย- กลิไว้

(กายเป็นกลิ กลิคือกิเลสนั้นแหละ ตัวที่เป็นโทษเป็นภัยอยู่ในกาย กายกลิ)

มีอาโลกผู้ฉาย แสงส่อง

(อาโลก คือแสงสว่าง ในเวลาที่มีพระอาทิตย์ แสงพระอาทิตย์เรียกว่าแสงอาโลก)

ผัสสะภายนอกให้ จิตใช้สังขาร

(มันสัมผัสกัน มีสังขาร ให้เราได้ใช้เรียนรู้)

สุดท้ายอุเทสใช้ ขยายความ

ลักษณะกิเลสตาม ระดับไซรั

เสกขศึกษากรม(ม) ภพก่อน-เลyna

(เสกข ก็ ศึกษา นั้นแหละ เสกข หรือ ลิกขะ มาศึกษา คำซ้ำอีก ทั้งบาลี สันสกฤต)

รูป-อรูปภายในให้ คึกษ์ไซรัภายหลัง

อโศก สัมปวงโก

๓๑ ธ.ค.๖๖

ฐานข้อมูลจาก หนังสือคนจนที่มีแบบเล่ม ๒ หน้า ๗๘

พ่อครูว่า...เอา พยายามมาเรียบเรียง พุทธภาษารธรรมดาเถิด เขียนมาเป็นกวี
ก็ดี ถนัดก็เขียนมั่ง มั่นก็ได้ พอสมควรก็ได้ ไม่ใช่มาเกินไป มันก็จะมากไป เหมือน
อย่างท่านเพาะพุทธรนั้น แหม! เทศน์ไม่มีกลอน ไม่ได้ ไม่มีกวี ไม่ได้หรอก ท่านก็ว่า
ของท่านไปตามชอบละนะ ทุกคนก็ไปที่ชอบที่ชอบทั้งนั้น

เหลือเวลาอีก 3 นาที เหมาะให้ท่านเดินดินสรุป

สมณะเดินดินว่า... สันนี้ก็ดีใจนะที่ได้ยินเสียงพ่อครูโอเลย เกือบ 2 ชั่วโมง
เต็ม พลังยังแน่นมาก ถือว่าเป็นการต้อนรับปีใหม่ ด้วยสภาพคนละอย่างกับปี 66
เลยนะ ตอนปี 66 พ่อครูบอกว่า ไม่เอาละ หนังสือก็ไม่เขียนละ เทศน์ก็พอแล้ว
เทศน์ตั้งเยอะแยะแล้ว แต่ตอนปีใหม่นี้ ชั่วโมงครึ่งไม่พอเลย ที่พ่อครูใช้

สิ่งที่น่าคิดอย่างหนึ่ง ที่เขายกตัวอย่างว่า เด็กเข้ามาวิ่งเล่นในศาลานะ พุด
ไปแล้ว ไม่ได้คิดว่าใครผิดใครถูกหรอก เพราะว่า เราก็จึงคนที่เห็นด้วยกับเด็ก เขา

ก็ว่าเด็กถูก คนที่เห็นด้วยกับผู้ใหญ่ก็พูดในมุมว่าผู้ใหญ่ถูก ซึ่งมันก็ ถ้ายึดกันไป
มันก็เถียงกันไปเท่านั้นแหละ แต่อยากจะให้ข้อคิดเท่านั้นเอง

พ่อท่านพูดถึง อัตตวาทุปาทาน ที่คนทุกวันนี้เขาศึกษาระยะ ศึกษาแต่
พยัญชนะ ศึกษาแต่บัญญัติ แล้วก็หลงยึดแต่บัญญัติ ยึดแต่พยัญชนะเท่านั้น
แต่ไม่ได้ให้ความสำคัญ ไม่ได้เจาะลึกเข้าไปถึงสภาวะธรรม

เขาเคยไปทำนิทานนะของทางसानสวนโมกข์ ที่ว่า คุณตากำลังนั่งอ่าน
หนังสือ แล้วเด็กก็วิ่งเล่นวนไปวนมา เด็กถาม ตาอ่านหนังสืออะไร ตาก็ตอบว่า
อ่านหนังสือธรรมะ เด็กวิ่งวนไปวนมาแล้วก็ถามอีก ตาอ่านหนังสืออะไร ตาตอบ
อ่านหนังสือธรรมะ เสียงซักแซ่กขึ้นเลยนะ พอวิ่ง 3-4 รอบ ถามอีก ตาอ่าน
หนังสืออะไร เท่านั้นนะ ตาเอาหนังสือธรรมขว้างใส่หัวเด็กเลย แล้วบอก อ่าน
หนังสือธรรมะ คือ ตากำลังอ่านพยัญชนะ นะ แต่ตาไม่ค่อยได้อ่านสภาวะธรรม
เท่าไร อย่างนั้น สิ่งที่มาผัสสะ เราพอเข้าใจนะ ในช่วงที่เรา กำลังจดจ่ออยู่กับ
พยัญชนะบัญญัติ อย่างที่พ่อครูพยายามอธิบายให้พวกเราเข้าใจ แต่ถ้าเราจำได้
แค่บัญญัติ จำได้แค่พยัญชนะ เราก็จะได้เป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านอัตตวาทุปาทาน
เท่านั้นเอง อย่างนั้น อ่านพยัญชนะอ่านบัญญัติแล้ว อย่าลืมอ่านสภาวะด้วย ไม่งั้น
เด็กก็จะเจ็บหัวไปเปล่าๆ

สภาพนี้ เรานั่งเฉยๆ เราไม่รู้หรอก กิเลสมันจะเกิดหรือไม่เกิด แต่พ่อเด็กเอามือลูบหัวเรา รู้เลยกิเลสมันเกิดแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าไม่มีเด็กมาลูบหัวเรา เราไม่มีวันเอากิเลสออกได้เลยนะ จริงๆ แล้วต้องขอบคุณโทยะที่มาช่วยดึงกิเลส ให้เอากิเลสออกได้

วันนี้ต้องกราบขอบพระคุณพ่อครูด้วยความเคารพอย่างสูง และขอให้พวกเราโชคดีได้เจอหน้ากิเลสกันทุกๆ คนนะ

ภาคผนวก

บทกลอน จากต้นฉบับลายมือ เขียนโดย อโศก สัมปรังโก [ที่พ่อครูอ่านและอธิบาย](#)
[เป็นช่วงๆ](#)

การกำหนดรู้รูปนาม ๔ (มหานิทานสูตร)

กิเลสในโลกหล้า	อับประมาณ
ตามเห็นด้วย อาการ	จิตไฉรั
ผู้เสพภพนั่งผลาญ-	พราทิฏฐิ-ฐธรรมเอย
กิเลสแท้รู้ไว้	เกิดไร้สิทธิเห็น
ลึงคะ ความต่างใช้	แยกเพศ
จิตธาตุดันทรงเจต	(ต)ลิกไฉรั
ลัมผัสหยังเหตุ	ให้เวท-(ท)นาแฮ
ทรงทิฏฐุกาลไร้	ทิฏฐิไฉรัหกลีบสอง
นิमित นั้นเปรียบด้วย	เครื่องหมาย
แยกรูปแต่ละกาย-	กลีไว้
มีอาโลกผู้ฉาย	แสงส่อง

ผัสสะภายนอกให้

จิตใช้สังขาร

สุดท้ายอุเทสใช้

ขยายความ

ลักษณะกิเลสตาม

ระดับไชรั

เสกขศึกษากาม(ม)

ภพก่อน-เลยนา

รูป-อรูปภายในให้

คิกษไชรัภายหลัง

อโคก สัมปวังโก

๓๑ ธ.ค.๖๖

ฐานข้อมูลจาก หนังสือคนจนที่มีแบบเล่ม ๒ หน้า ๗๘

สมณะเดินดิน... สรุปลบ